

1777 18/11 27: I. Beh. af F. t. L. om Ændr. i og Till. t. L. om Indkomst- og Formueskat. 1778

[Borgbjerg.]

kassen eller anbringe paa anden Maade Penge i Kapitaldannelsens Tjeneste.

Det er dette Synspunkt, man ikke vil se ud fra. Man hævder fra reaktionær Side — og derom er altsaa Venstre, de Konservative og det ærede Medlem Hr. Holstein i dette Øjeblik lige gode, kun driver det ærede Medlem Hr. Holstein det længst, han sætter det ligefrem paa Spidsen —, at kun Kapitalisterne kan samle Kapital, den store, brede Befolkning er ikke i Stand dertil. Jeg hævder, det er galt, og jeg hævder, at det ærede Medlem kun gør een Ting, naar han i det ene Aandedræt hævder, at det har været en forfærdende Administration, vi har haft her i Landet, og i det næste Aandedræt vil forære disse forfærdende Administratorer 40 Mill. Kr., som han tager fra den store, brede Befolkning; han slaar sig selv paa Munden.

Korsgaard: Jeg kan indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Overfor det ærede Medlem Hr. P. Munch, som siger, at jeg ønsker, at Kapitalen skal samles paa enkelte Hænder, medens han ønsker, at den skal spredes ud over en stor Personmængde, vil jeg hævde, at den Opfattelse af min Stilling er ikke rigtig. Jeg mener, at det er ønskeligt, at man har saa mange smaa Kapitalister som muligt, men jeg har ikke Troen paa, at disse smaa Kapitalister kan løse *alle* Opgaver, som erhvervsmæssigt set gerne skal løses. Jeg har den Tro, at der til Løsningen af ikke faa Opgaver kræves, at der paa forholdsvis faa Hænder ligger forholdsvis store Kapitaler, og ud fra den Betragtning tror jeg, at det er samfundsmæssigt nyttigt, at der i et Samfund lever Folk, der baade har Villie og Evne til at gennemføre Ting, som erhvervsmæssigt vel er risikable, men som, hvis de lykkes, ogsaa er til stort Held, ikke alene for de paagældende, som gennemfører dem, men for Samfundet som en Helhed betragtet.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg gentager, hvad han sagde i Forgaars, at vi fra vor Side i Virkeligheden var Medgaranter for de direkte Skattelove, som vi har, og at vi gennem vor Stemmeafgivning havde vist, at de Skattelove, vi har, netop er saa fortrinlige, som de bør være. Deroverfor maa jeg hævde, at dette er ikke rigtigt,

men vi har ikke evnet at faa dem bedre, end de nu en Gang er blevet. Tager vi Skattelovene fra 1922, da vil det ærede Medlem i Rigsadgstidenden 1921—22, Tillæg B., Sp. 681 ff. kunne se, at vi fra konservativ Side stillede Ændringsforslag i Retning af, at den direkte Beskatning skulde være mindre. Disse Ændringsforslag blev forkastet, og da saa de af det daværende Regeringsparti, Venstre, stillede Ændringsforslag var bedre end de Bestemmelser, der var gældende, stemte vi for dem.

Dette er saare lige til, men naar altsaa det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vil hævde, at vi gennem vor Stemmeafgivning havde tilkendegivet, at vi havde faaet noget fortrinligt, er det, jeg maa hævde, at den Sandhed allerhøjest kan betragtes som en halv Sandhed; jeg tror endda, den ligger den rene Usandhed en hel Del nærmere end selve Sandheden.

Det ærede Medlem vil ogsaa hævde, at for Lensloven bærer vi vort store Medansvar. Ja, et vist Medansvar bærer vi vist — desværre, for er der en Lov, der er vedtaget i den Tid, jeg har været Rigsdagsmand, som for mig staar som en modbydelig Lov, jeg kunde næsten sige: som en forbryderisk Lov, saa er det netop Lensloven. Man jagede her de forholdsvis faa, som man mente at kunne jage, uden at det havde større politiske Konsekvenser. Det er ogsaa om denne Lov, at den tidligere Justitsminister, nuværende Medlem af det andet høje Ting Hr. Steincke, har sagt, at dens Grundlovsmæssighed var saare tvivlsom.

Naar vi imidlertid stemte for den Lov, i hvert Tilfælde de fleste af os — jeg havde det Mod at afholde mig fra at stemme; den Gang var jeg ikke fuldt saa bevandret i Parlamentarismen, som jeg er nu, for havde jeg været det, vilde jeg saa decideret have stemt imod —, var det saa sandelig ikke, fordi der indenfor det konservative Parti var nogen som helst Enighed om, at det var en Lov, der netop var, som den skulde være. Nej, det var fordi disse forholdsvis faa Mennesker, saaledes som Situationen nu en Gang laa, højest sandsynligt vilde være daarligt tjent med at faa Lenslovens Vedtagelse udsat. Det var den egentlige Begrundelse for, at vi gik med.

Naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg kaster sit Blik tilbage over svundne